

[Flygaard]

påvirke denne store stat til at leve op til det, der turde være en selvfølge for enhver demokratisk stat, ikke mindst denne stat, der har menneskerettighedserklæringer, Jeffersons og George Washingtons idealer, som ideologisk arvegods.

For så vidt har vi således en god portion sympati for dette VS-forslags baggrund og hensigt, men så heller ikke mere. Vi ønsker bestemt ikke, at Danmark på nogen måde skal yde støtte til regimet i El Salvador, hverken moralsk eller økonomisk, via u-landsbistandsmidler eller andet, men vi finder helt konkret heller ikke, at det vil gavne noget eller være rigtigt i den nuværende situation at skride til at yde støtte til befrielsesbevægelsen i El Salvador. Det vil være forkert, ligesom det er forkert, at USA yder støtte til regimet i landet. Det er udtryk for en konkret vurdering af muligheder og gavnlige virkninger, at vi indtager dette standpunkt, for jeg skal samtidig understrege, at vi i en anden sammenhæng, nemlig vedrørende oprørsbevægelserne i Sydafrika, har en ganske anden indstilling, men i El Salvador ser vi ingen rimelighed i en dansk indblanding af den karakter, VS foreslår her og nu.

Arne Melchior (CD):

CD ønsker ikke at benytte lejligheden til en dyberegående debat om dette emne, for vi finder forslaget aldeles uacceptabelt. Vi kan henholde os til udenrigsministerens indlæg og vil ganske specielt understrege de replikker, der faldt fra den konservative ordførers side.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg vil allerførst sige tak til hr. Gert Petersen for SFs støtte til forslaget.

Både udenrigsministeren og den socialdemokratiske ordfører, fru Helle Degn, var inde på, at konflikten ikke kan løses gennem vold. Jeg ved ikke, hvor de har fået den opfattelse fra. USA er i hvert tilfælde godt i gang med at forsøge at »løse« konflikten gennem vold.

Denne argumentation med, at konflikten efter udenrigsministerens og den socialdemokratiske ordførers mening ikke kan løses gennem vold, blev kædet sammen med, at man ville da godt give humanitær støtte, men man ville ikke give ubetinget støtte, der eventuelt også kunne bruges til våben.

Jeg skal lige i denne forbindelse korrigere en lille fejltagelse, som må have sneget sig ind ved en meget hurtig gennemlæsning af forslaget. VS havde sandelig ikke tænkt sig, at vi skulle til at opkøbe de gamle, brugte lagre fra hjemmeforsvaret og det danske militær for at fragte dem over Atlanterhavet til El Salvador. Det, der står i forslaget, er, at vi opfordrer regeringen til, at der ydes en konstant støtte på 25 mill. kr., det vil sige en check, og at den gives til den samlede opposition i El Salvador, som så kan benytte den, som den vil.

Det er naturligvis udmærket at yde humanitær støtte, men det er ikke tilstrækkeligt i en situation som den foreliggende i El Salvador. Det, der foregår i El Salvador, og som fru Helle Degn mente kunne udvikle sig til folkemord, er allerede folkemord. Hvis man ser på, hvad der er sket i løbet af de sidste halvandet år, så er de tørre fakta, at der er blevet myrdet næsten 20.000 mennesker af civilgarden og af halv- og helmilitære organisationer, der er tæt knyttet til civilgarden og til juntaens militær. Alene i de 3 første måneder af 1981 er der blevet myrdet over 5.000 civile personer i El Salvador ifølge opgivelser fra den salvadoranske komité til forsvar for menneskerettighederne. Det er mere end 2 mennesker i timen i de 3 første måneder.

Da Marinella Garcavillas var på besøg i Danmark i april måned – hun repræsenterer komiteen til forsvar for menneskerettighederne i El Salvador – kunne hun også forklare, at volden og brutaliteten over for civilbefolkningen er blevet optrappet ganske uhyggeligt i den sidste tid, og at den kvalitativt er blevet forandret, idet man nu direkte forsøger at ramme børn og kvinder, og at man faktisk fører en udryddelseskampagne mod børn helt ned til 2 års alderen. Hun kunne også fortælle, hvordan torturmetoderne er blevet mere raffinerede ved, at man bruger kemiske væsker, man hælder ud over de levende ofre, så kødet langsomt falder af dem.

Det er meget godt at stå her på folketingets talerstol i Danmark, i det lille, fredelige København, og sige: ja men det må løses gennem fredelige forhandlinger. Men der er altså bare situationer i denne verden, hvor det ikke kan lade sig gøre, og hvor der kun er én mulighed for den befolkning, der udsættes for disse brutaliteter, og det er at sætte sig til modværge. Og man kan nu engang